

בס"ד. שיחת יום ד' פ' נשא, ט' סיון ה'תנש"א.
— ב"יחידות" כללית לאורחים שיחיו —

בלתי מוגה

א. פותחין בשלום — אמירת שלום לכאו"א מהנאספים כאן,

— כמדובר כמ"פ שכאשר שנים מישראל נפגשים יחדיו, פותח הראשון באמירת "שלום עליכם", והשני משיב "עליכם שלום", שעיי"ז נעשית הפתיחה וגם החתימה בשלום¹ —

ועיי"ז נמשך שלום בכל עניניהם, כולל גם בעניני העולם, מלשון העולם² (והסתר), "עלמא דפרודא"³ [נוסף לכך שיש בו ריבוי ענינים עד אין-סוף, כמ"ש (בתור שבת) "מה רבו מעשיך ה'"⁴ ו"מה גדלו מעשיך ה'"⁵] — שמגלים בו נקודת האחדות, ענין השלום.

ואם הדברים אמורים בכל פגישה של שנים מישראל, האנשים והנשים, ואפילו הט"ף⁶, ה"ז בהדגשה יתירה בפגישה שמתקיימת בזמן מיוחד זה, בהמשך ובסמיכות ל"זמן מתן תורתנו", שמודגש בו ביותר ענין האחדות, כדלקמן.

ב. בהתחלת הפרשה דמתן-תורה נאמר⁷ "בחודש השלישי גו' ביום הזה באו מדבר סיני גו' ויחן שם ישראל נגד ההר":

"בחודש השלישי" — החודש דמתן-תורה, כמדוגש בלשון חז"ל (בסוגיא דמתן-תורה)⁸ "אוריין תליתאי לעם תליתאי כו' בירחא תליתאי", "ביום הזה" — בראש חודש⁹, התחלת וראש החודש דמתן-תורה, "באו מדבר סיני גו' ויחן שם ישראל נגד ההר" — הר סיני (במדבר סיני) שבו ניתנה התורה, כלשון חז"ל בהתחלת פירקי אבות¹⁰ "משה קיבל תורה מסיני"¹¹.

אצלם יותר מאשר אצל מבוגרים, כיון ששייכים

פחות לעניני העולם, מלשון העולם והסתר.

(7) יתרו יט, א"ב.

(8) שבת פח, א.

(9) שם פו, ב.

(10) שמתחילים לאמרו (כפעם השני) בשבת

הבאה, השבת שלאחרי זמן מ"ת.

(11) להעיר, ש"סיני" רומז על כל ג' הקוין:

תורה עבודה (תפלה) וגמ"ח.

(1) ראה לקו"ש חכ"ה ס"ע 165 ואילך.

(2) לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(3) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(4) תהלים קד, כד.

(5) שם צב, ו.

(6) שגם אותם צריכים לחנך באמירת "שלום

עליכם", "עליכם שלום" — בלשון זה, או בתוכן

זה, כי, גם אם יש קושי להרגילם שיזכרו תמיד

לשון זה בדיוק, הרי בנוגע לתוכן הענין, נקל לפעול

ומצד ההכנה למתן־תורה (בבואם להר סיני) נעשה אצלם מעמד ומצב של אחדות – "ויחן שם ישראל", "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד"¹².

ולהוסיף בדיוק הלשון "ויחן שם ישראל": "ישראל" – אותיות "ראש", שמורה על מעמד ומצב שניכר בגלוי שהם ה"ראש" דכל הבריאה כולה, שבהנהגתם תלוי כל הבריאה כולה. וגם במעמד ומצב שמודגשת שייכותם לכל הבריאה כולה ("ישראל") נעשה אצלם "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד", שע"ז ממשיכים ופועלים האחדות בכל הבריאה כולה.

וענין זה לוקחים מ(ההתחלה וראש ד) "חודש השלישי"¹³ על ובכל השנה כולה, בכל יום ויום¹⁴, במשך כל המעֶת־לעֶת – להיות חדורים תמיד בענין האחדות, "כאיש אחד בלב אחד".

ג. ונוסף על הענין ד"ויחן" לשון יחיד בהכנה למתן־תורה, ה"ז מודגש (גם ו) עוד יותר במתן־תורה עצמו:

ההתחלה דמתן־תורה (עשרת הדברות) היא בתיבת "אנכי", לשון יחיד¹⁵ – לא כמו שם אלקים, לשון רבים¹⁶, ואפילו לא כמו שם הוי', שעם היותו שם העצם ושם המיוחד¹⁷, אין בו העילוי שמתחיל באות אל"ף¹⁸, כמו "אנכי", שפירושו אחד¹⁹ – כיון שבמתן־תורה "פתח להם שבעה רקיעים .. וראו כולם שהוא יחיד"²⁰, "יחיד בעולמו"²¹, "אין עוד מלבדו"²², שאין שום דבר מלבד עצמות ומהות²³.

ותיבה זו ("אנכי") כוללת כל עשרת הדברות וכל התורה כולה²⁴ – "אנכי" ר"ת "אנא נפשי כתיבית יהכית"²⁵, ש"כתבית" קאי גם ובעיקר על

חלקים: נקודת הוי"ד, הקוץ מלמעלה והקוץ מלמטה. – ואף שגם בצירוף אות אל"ף ישנם ג' חלקים, יו"ד מלמעלה ויו"ד מלמטה ווא"ו המחברים, הרי, פירושה ותוכנה של האות עצמה הו"ע האחדות, ככפנים.

(19) ומצד זה יש מעלה באות אל"ף גם לגבי אות ביי"ת, ר"ת ברכה, שבה מתחילה התורה כולה ("בראשית") – כיון שאל"ף פירושו אחד.

(20) פרש"י ואתחנן ד, לה.

(21) פרש"י בראשית א, ה.

(22) ואתחנן שם.

(23) וההתחלה בזה – ביצ"מ ("אנכי גו' אשר הוצאתיך מארץ מצרים"), ש"נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו", כפי אדוני"ע ש"בכבודו ובעצמו" קאי על עצמות ומהות (ראה אעתי"ר ע' עה. ועוד).

(24) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 382. וש"נ.

(25) שבת קה, א (לגירסת הע"י).

(12) פרש"י עה"פ. וראה מכילתא שם.

(13) ולהעיר שב"שלישי" מודגש גם החזק והתוקף ד"חזקה", שנמשך בתמידות.

(14) ומודגש בהתחלת היום דכאו"א מישראל – כמ"ש רבינו הזקן בסידורו: "נכון לומר קודם התפילה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך" (ומכובאר במק"א הדין שצ"ל אמירה ("לומר") בדיבור דוקא).

(15) נוסף לכך שעשה"ד נאמר בלשון יחיד – "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך גו'" – שניתנו לכל יחיד ויחיד מישראל, ולכל ישראל כפי שהם מצאיות אחת, "כאיש אחד בלב אחד".

(16) ראה פרש"י וירא כ, יג. וישלח לה, ז.

(17) סוטה לח, א. כס"מ הרמב"ם הל' ע"ז פ"ב ה"ז. ועוד.

(18) אלא באות יו"ד, שעם היותה באופן של נקודה בלבד, ה"ז גם נקודה שכוללת הכל, כמרומז בצירוף דאות יו"ד (בכתיבתה בס"ת) שיש בה ג'

התחלת הכתיבה באופן של חקיקה, האותיות שבלוחות, ומזה נמשך גם באותיות הכתיבה שבספר תורה, החל מהס"ת שבארון²⁶ בסמיכות להלוחות – שניתנו ("יהבית") לכאו"א מישראל.

ועז"נ "אנכי הוי' אלקיך" – ש"אנכי" נעשה "הוי' אלקיך", כחך וחיותך, כחו וחיותו של כאו"א מישראל:

לכל לראש – מצד הנשמה, "חלק אלקה ממעל ממש"²⁷, "חלק הוי' עמו"²⁸, שיש בה כל פרטי הענינים דשם הוי'²⁹,

ועל ידה נמשך ומתגלה וחודר גם בהגוף (גוף קדוש³⁰) – כמארזל³¹ ש"על כל דיבור ודיבור פרחה נשמתן והחזירה להם הקב"ה כו", נשמה בגוף דוקא, ולא עוד אלא ש"ויחזו את האלקים (ראיית מעשה מרכבה, וביחד עם זה) ויאכלו וישתו"³², וכמודגש בהמנהג דאכילת מאכלי חלב בחג השבועות³³ ע"ש התורה שנמשלה לחלב, כמ"ש³⁴ "דבש וחלב תחת לשונך", דאף שקאי על "מעשה מרכבה"³⁵, מקשרים זה עם מאכלי חלב כפשוטם, ועד ש"הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם", "שישמח בו במאכל ומשתה"³⁶, ו"רב יוסף ביומא דעצרתא אמר עבדי לי עגלא תילתא"³⁷, "הי מצוה לאנשי ביתו להכין לו סעודה"³⁸, סעודה ממאכל ומשתה גשמיים שנעשים דם ובשר שלו, "הדם הוא הנפש"³⁸, שהיא "חלק אלקה ממעל (וביחד עם זה) ממש", מלשון ממשות, שחודר בגשמיות הגוף³⁹.

ויש לומר, שנשמה בגוף מרומזים בציור אות אל"ף ד"אנכי" – יו"ד למעלה שמתחבר (ע"י וא"ו) עם יו"ד למטה – יו"ד למעלה רומז על הנשמה שיש בה שם הוי'²⁹ שהר"ת שלו הוא יו"ד, ויו"ד למטה רומז על הגוף, שהוא בבחינת "עבד מלך מלך"⁴⁰, ו"מלך" כולל כל עניני המדינה שנחלקים ליו"ד,

(37) "שלישי לבטן ומוכח הוא" (פרש"י שם) – ע"ד מעלתם של ישראל, עם המוכח, עם תליתאית.

(38) פ' ראה יב, כג.

(39) ועד שפועל גם על החומריות – שנעשית גשמיות, והגשמיות נעשית "כלי" להרוחניות ("חלק אלקה ממעל ממש"), בדוגמת כלי שבטל לגמרי להדבר שבתוכו (ראה שבת צג, סע"ב), ובלשון הידוע – נשמתם עיקר וגופם טפל (ראה תניא רפ"ב).

(40) ובפרטיות יותר: ההתחלה היא באופן ד"עבד מלך כמלך" (שבועות מז, ב), ועד ש"עבד מלך מלך" (פרש"י לך לך טז, יח. בהעלותך יב, ח. דברים א, ז).

(26) בתוך הארון או מצד הארון – כב' הדעות (ב"ב יד, א"ב), "אלו ואלו דברי אלקים חיים" (עירובין יג, ב. וש"נ).

(27) תניא רפ"ב.

(28) האזינו לב, ט. וראה תניא אגה"ת פ"ד.

(29) אגה"ת שם. ובכ"מ.

(30) זח"ג ע, רע"ב.

(31) שבת פח, ב. שמו"ר פכ"ט, ד. וראה תניא רפ"ד. ספ"ו.

(32) משפטים כד, יא.

(33) ביום הראשון (דוקא) שבו קורין עשרת הדרבות.

(34) שה"ש ד, יא.

(35) חגיגה יג, א.

(36) פסחים סח, ב ובפרש"י.

וע"י חיבורם יחד נעשית אות אל"ף⁴¹. ויומתק יותר, שאל"ף הוא מלשון אולפנא ולימוד, כמו "אאלפך חכמה אאלפך בינה"⁴² – הלימוד לכאו"א מישראל ולכל בני"י כיצד צריכים להתנהג בחייהם בתור נשמה בגוף.

ועי"ז ש"אנכי" נמשך ומתגלה וחודר ב"הוי" אלקיך" (נשמה בגוף) – ה"ז נמשך ומתגלה וחודר (לא רק במציאותם של ישראל, אלא) גם בכל עניניהם של בני"י, גם בענינים הפשוטים, כמודגש בפרטי הענינים דעשרת הדברות בדברים פשוטים דוקא⁴³, עד לסיום וחזתם ב"כל אשר לרעך"⁴⁴, שקאי בפשטות על הנכסים של כאו"א מבני"י⁴⁵.

ד. ויתירה מזה – שע"י עבודתם של ישראל בלימוד וקיום התורה, נמשך הגילוי ד"אנכי" בכל העולם כולו⁴⁶:

ידוע שעשרת הדברות הם כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם⁴⁷, שבזה מרומז, שעשרת הדברות (שכלותם "אנכי") נמשכים ומתגלים בעשרה מאמרות, עשר חלוקות הכוללים כל הענינים שבכל העולם כולו.

וענין זה נעשה ע"י עבודתם של ישראל שגם הם נחלקים לעשר – עשר כחות הנפש (שהם בדוגמת עשר ספירות שבאדם העליון, "אתם קרויין אדם"⁴⁸ ע"ש "אדמה לעליון"⁴⁹) שבכאו"א מישראל, ועשר הסוגים שבכללות בני"י, "ראשיכם שבטיכם וגו' מחוטב עציך עד שואב מימך"⁵⁰, ש"נצבים גו' כולכם (לאחדים כאחד⁵¹) לפני (מלשון פנימיות) ה' אלקיכם", כבמתן-תורה ש"פנים בפנים דיבר ה' עמכם"⁵².

ויש להוסיף בכיאר הפעולה דמתן-תורה בכללות העולם ע"פ המבואר במדרש⁵³ תוכן החידוש דמתן-תורה, "האי יומא דקא גרים"⁵⁴ [נאע"פ שלימוד התורה הי' גם לפני מתן-תורה, כפי שמצינו שאדה"ר למד תורה בגן-עדן⁵⁵, "אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היי"⁵⁶, וכן יצחק, ועאכו"כ יעקב, כמ"ש⁵⁷

(46) שנברא בשביל התורה ובשביל ישראל (פרשי" ר"פ בראשית. ובכ"מ).
 (47) זח"ג יא, סע"ב.
 (48) יבמות סא, רע"א.
 (49) ראה של"ה ג, רע"א. כ, ב. ועוד.
 (50) ר"פ נצבים.
 (51) לק"ת ר"פ נצבים.
 (52) ואתחנן ה, ד.
 (53) תנחומא וארא טו. שמו"ר פי"ב, ג. ועוד.
 (54) פסחים שם.
 (55) ראה פירד"א רפ"ח.
 (56) יומא כה, ב.
 (57) תהלים עח, ה.

(41) ראה "היום יום" ח' אד"א. ובכ"מ.
 (42) איוב לג, לג. שבת קד, א. וראה ספר הערכים חב"ד מערכת אותיות אות אל"ף. וש"נ.
 (43) לקו"ת במדבר יב, ג. טו, ג. ובכ"מ.
 (44) יתרו כ, יד.
 (45) כולל ובמיוחד ה"רכוש גדול" שהי' לכל בני"י בצאתם ממצרים ("הוצאתיך מארץ מצרים"), "כלי כסף וכלי זהב ושמלות" עד ש"וינצלו את מצרים" (בא יב, לו), "כמצודה שאין בה דגן וכמצולה שאין בה דגים" (ברכות ט, ב).

(* נוסף על הרמז ברוחניות, שקאי על בירור הניצוצות דעלמא דאתגליא (כמצודה שאין בה דגן) ועלמא דאתכטיא (כמצולה שאין בה דגים).

"ויקם עדות כיעקב ותורה שם בישראל" – "כשברא הקב"ה את העולם גזר ואמר השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, כשביקש ליתן התורה בטל גזירה ראשונה ואמר התחתונים יעלו לעליונים והעליונים ירדו לתחתונים, ואני המתחיל, שנאמר⁵⁸ וירד ה' על הר סיני, וכתוב⁵⁹ ואל משה אמר עלה אל ה' – שעיקר החידוש דמתן-תורה הוא בנוגע להפעולה בתחתונים (מציאות העולם), לחברם עם העליונים.

אלא שפעולה זו נעשית ע"י עבודתם של ישראל – כמודגש בדברי המדרש שעליית התחתונים (לאחרי ירידת העליונים באופן ד"ואני המתחיל") היא עי"ז ש"אל משה אמר עלה אל ה'", ודוגמתו בכאו"א מישראל מצד בחי משה שבו⁶⁰, היינו, שכאו"א מישראל פועל בעצמו עליית התחתונים לעליונים, שהגוף (תחתון) יתעלה לדרגת הנשמה (עליון)⁶¹, ועי"ז פועל גם עליית התחתונים לעליונים בכללות העולם.

ולהוסיף, שגם הפעולה בעולם שייכת לאות אל"ף ד"אנכי" – כי, אל"ף מורה על "אלופו של עולם"⁶², וע"י עבודתם של ישראל בתורה ממשיכים ומגלים האל"ף (אלופו של עולם) בעולם.

ה. ובכל זה ניתוסף עילוי מיוחד ביום זה:

לאחרי תפלת מנחה מתחיל כבר⁶³ יום העשירי ד"חודש השלישי" – "העשירי יהי קודש"⁶⁴, כל עניני עשירי, ועאכו"כ יום העשירי בחודש המיוחד לעניני קדושה, "ירחא תליתאי", שקשור עם "אוריאן תליתאי" ו"עם תליתאי", הרי בודאי ש"יהי קודש", מצד עצמו, ובפרט עי"ז שבנ"י מוסיפים בו קדושה יתירה.

וענינו בעבודתם של ישראל – שיש להם שייכות מיוחדת למנין ימי החודש, ש"מונין⁶⁵ ללכנה" לפי ש"דומין ללכנה"⁶⁶ ו"עתידים להתחדש כמותה"⁶⁷ – שביום העשירי בחודש השלישי מודגשת ביותר העבודה דכללות ישראל שנחלקים לעשר סוגים, והעבודה דכאו"א מישראל בעשר כחות הנפש,

(63) לא רק הכנה ליום שלאחרי, אלא שמתחילים כבר עניני היום.
 (64) בחוקותי כז, לב.
 (65) גם בעניני חול – בנוגע לשטרות בעניני חול, וכיו"ב.
 (66) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.
 (67) נוסח קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

(58) יתרו יט, כ.
 (59) משפטים כד, א.
 (60) תניא רפמ"ב.
 (61) ויתירה מזה – שעליית הגוף היא לדרגא נעלית יותר מדרגת הנשמה, כפי שיהי לעתיד לבוא שהנשמה ניזונית מן הגוף (ראה בהנסמן בלקו"ש ח"כ ע' 44, וחכ"א ע' 88).
 (62) ראה לקו"ש ח"א ע' 11. וש"נ.

בכל פרטי הענינים דעשרת הדברות והמשכתם והתגלותם בעשרה מאמרות שבהם נברא העולם.

ו. ומעלה יתירה מצד הקביעות דיום העשירי (ושאר הימים המיוחדים דחודש השלישי) בימי השבוע (שהם בדוגמת ימי השבוע דהתחלת הבריאה) בשנה זו:

בשנה זו חל חג השבועות (ששה בסיון) ביום ראשון בשבוע⁶⁸ – שבו נברא העולם כולו, "כל תולדות שמים וארץ נבראו ביום ראשון . . הוא שכתוב את השמים לרבות תולדותיהם ואת הארץ לרבות תולדותי"⁶⁹, ואעפ"כ נקרא "יום אַחַד"⁷⁰, "שהי" הקב"ה יחיד בעולמו"⁷¹, שבזה מודגשת השייכות למתן-תורה שאז "ראו כולם שהוא יחידי" (כנ"ל ס"ג).

ולאחרי כ' הימים דחג השבועות (יו"ט שני של גלויות, בשבעה בסיון) בא יום השלישי (המשך של ג' ימים שחשובים מציאות אחת) ביום השלישי בשבוע – ע"ד "יום תליתאי" דמתן-תורה ("ביום תליתאי בירחא תליתאי"⁸) – "שהוכפל בו כי טוב"⁷², "כפליים לתושי"⁷³.

ולאחריו בא יום הרביעי בשבוע – יום זה – שבו ניתלו "שני המאורות הגדולים", "המאור הגדול . . (ו)המאור הקטן"⁷⁴, ששייך במיוחד לישראל ש"דומין ללבנה" ו"מונין ללבנה"⁷⁵, ועוד ועיקר: "לבנה" ר"ת "בתולה נישאת ליום הרביעי"⁷⁶, ששייך להנישואין דכנס"י ("בתולה נישאת") עם הקב"ה במתן-תורה, "יום חתונתו זה מתן תורה"⁷⁷ (שקאי גם (ובעיקר) על מ"ת דלוחות ראשונות⁷⁸).

ובסיומו נכנסים ליום החמישי בשבוע (עשירי בסיון) – שמתחיל כבר (כנ"ל ס"ה) – שקשור עם בחי' "חמישית לפרעה"⁷⁹, "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁸⁰, שעיקרו ושלמותו במתן-תורה, כש"פתח להם שבעה

74 בראשית א, טז.

75 ולהעיר, שבישראל שבשנת 75 הענינים ד"מאור הגדול" ו"מאור הקטן" – משפיע ומקבל – ושניהם יחד, להיות כל בני"ה (הן המשפיע והן המקבל) "כאיש אחד בלב אחד".

76 ריש מס' כתובות. וראה ס' מטעמים ערך חו"כ את מג.

77 תענית כו, ב – במשנה.

78 ראה במדב"ר פי"ב, ח (בסופו).

79 ויגש מז, כד.

80 זח"א רי, א.

68 לאחרי ההכנה דערב שבועות ביום השבת – ע"ד וברוגמת השבת הראשונה שלפני ששת ימי בראשית, כדאיתא בספרי קבלה (פרדס ש"ד פ"ז. ועוד) שיש שבת שלפני שיי"ב, שבת שלמעלה מכל השבתות.

69 פרש"י בראשית א, יד (ביום הרביעי – יום זה).

70 בראשית א, ה.

71 פרש"י עה"פ (מב"ר פ"ג, ח).

72 פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו).

73 איוב יא, ו. וראה שמו"ר רפמ"ו.

רקיעים .. קרע את העליונים כו' (כל סדר ההשתלשלות) וראו כולם שהוא יחידי, גילוי עצמות ומהות, "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין".

ולהוסיף, שההדגשה היתירה בעניני מ"ת גם מצד ימי השבוע בקביעות שנה זו קשורה גם עם מעלתה המיוחדת של שנה זו, ה'תנש"א, ר"ת הי' תהא שנת אראנו נפלאות – כיון שההתגלות דמתן-תורה ("נפלאות") היתה באופן של ראי', "כדכתיב אתה הראת לדעת .. הראת ממש בראי' חושיית, כדכתיב⁸¹ וכל העם רואים את הקולות, רואים (אפילו) את הנשמע" (כמבואר בתניא קדישא⁸²).

ז. ויש לקשר האמור לעיל עם פרשת השבוע – פרשת נשא:

לאחרי פרשת במדבר ("במדבר סיני", ששייך במיוחד לתורה שנמשלה ל"מדבר"⁸³, ובפרט "מדבר סיני"⁸⁴) שבה מדובר אודות מנין בניי, "מתוך חיתכן לפניו מונה אותם כל שעה"⁸⁵, באה פרשת נשא – הפרשה דמתן-תורה – כיון שבמ"ת נעשית ההתנשאות דכל בניי, כמ"ש בתפלת הימים טובים: "אתה בחרתנו מכל העמים .. ורוממתנו מכל הלשונות", שענין זה נעשה במתן-תורה.

ויתירה מזה, "נשא את ראש" – שההתנשאות היא גם בדרגה הכי עלינה, דרגת הראש, ובמילא נעשית גם ההתנשאות בכל הגוף, עד להעקב שברגל⁸⁶, היינו, שגם העקב דכאו"א מישראל נעשה כמו העקב של אברהם אבינו (היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"⁸⁷) שנאמר בו⁸⁸ "עקב אשר שמע .. בקולי וישמור משמרת מצוותי חוקתי ותורותי", שכולל כל עניני התורה כולה [תושב"כ ותושבע"פ ("תורותי", "להביא תורה שבעל פה"⁸⁹), וכן הגזירות שמדברי סופרים ("משמרת", "גזרות להרחקה על מצוות שבתורה"⁸⁹)] כפי שניתנו במתן-תורה באופן של חקיקה ("חוקתי") על גבי הלוחות.

וממשיך בכתוב⁹⁰ "מבן שלושים שנה גו' כל הבא לצבוא צבא גו"⁹¹ – שנוסף על הנשיאת-ראש שנעשית אצל כאו"א מבניי תיכף ומיד בצאתו לאויר העולם, כיון שכבר אז יורש כל התורה כולה, כמ"ש⁹² "תורה צוה לנו משה

(81) יתרו כ, טו ובפרש"י.

(82) פרק לו.

(83) ראה עירובין נד, א. ועוד.

(84) ראה במדב"ר פ"א, ז. ועוד.

(85) פרש"י ר"פ במדבר.

(86) לא רק הרמת העקב בלבד, ע"י הגבהת

הרגל ע"ג "הדום", שרפף קטן שנתון תחת רגלי

הארם (מצודות לישעי' סו, א).

(87) יחזקאל לג, כד.

(88) תולדות כו, ה.

(89) פרש"י עה"פ.

(90) נשא ד, כג.

(91) ועד"ז בפרשת במדבר – "מבן עשרים

שנה ומעלה כל יוצא צבא בישראל" (א, ג).

(92) ברכה לג, ד.

מורשה קהלת יעקב" נוכמדוגש בזמן מ"ת, שמנהגנו (ע"פ ההוראות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) להביא גם את התינוקות (גם אלה שנולדו זה-עתה) לשמיעת עשה"ד באופן ד"מזלייהו⁹³ חזו"⁹⁴, ישנה העבודה ד"לצבוא צבא", "כל יוצא צבא בישראל" – שאנשי הצבא כובשים את כל המדינה⁹⁵, ואת כל המדינות שבכל העולם.

ומזה באים לפרשת בהעלותך – "בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"⁹⁶, "וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחו מקשה היא"⁹⁷ – שכל שבעת קני המנורה, "מנורת זהב כולה"⁹⁸, שרומז על כנסת ישראל, שנחלקים לז' סוגים, כנגד ז' המדרגות בעבודת ה' בכל ז' המדות⁹⁹, הם מציאות אחת, "מקשה" (ע"ד וכדוגמת "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד")¹⁰⁰, שכוללת כל פרטי המדרגות והמעלות מתחילת כל המעלות עד סוף כל המעלות, "עד ירכה עד פרחו" (עד ועד בכלל¹⁰¹), ואצל כולם נעשה מעמד ומצב ד"בהעלותך", "שתהא שלהבת (דנפש האלקית) עולה מאלי"¹⁰², שאין צורך בהתעוררות והשפעה של הזולת, כיון שמעשיו ועבודתו של כאו"א מצ"ע הם בשלימות.

ח. ויש להוסיף ולקשר (נוסף על הקשר עם כללות הפרשה) גם עם חלק הפרשה השייך במיוחד ליום זה – סיום יום רביעי והתחלת יום חמישי דפרשת נשא:

סיום וחותם השיעור דיום רביעי הוא בענין ברכת כהנים¹⁰³ – ברכה המשולשת, ברכה הכי מובחרת ונעלית¹⁰⁴ שניתנת ע"י המובחרים שבעם (כהנים), ועד לברכתו של הקב"ה, כמ"ש (בסיום וחותם ברכה כהנים) "ואני

93 מגילה ג, א. וש"נ.

94 "חזו" דייקא, באופן של דאי, ע"ד "רואים את הקולות", "רואים את הנשמע".

95 ועד שבני המדינה עושים כתר למלך – כמארז"ל (ויק"ר פכ"ד, ח) "משל לבני מדינה שעשו ג' עטרות למלך, מה עשה המלך, נתן בראשו א' ושתים בראשם של בניו", ששייך במיוחד למתן-תורה (ראה שבת פח, א. סה"מ עזר"ת ס"ע קצג ואילך. ועוד).

96 ח, ב.

97 שם, ד.

98 זכרי' ד, ב.

99 לקו"ת ר"פ בהעלותך. ובכ"מ.

100 ודוגמתו בכאו"א מישראל – שהתחלת

עבודת היום היא בקיום מצות "ואהבת לרעך כמוך" (כנ"ל הערה 14), כמוך ממש, שמתאחד עם

כלל ישראל כפי שכולם מציאות אחת.

101 ויש לומר, שבוה נכלל גם הבחי"ת היותר נעלית ד"עד ולא עד בכלל" (ראה לקו"ת פקודי ז, ג. ובכ"מ), כיון שהנשיאת ראש דבני"ה היא למעלה מכל הבחינות, עד לעצמות ומהות ממש.

102 פרשי" ר"פ בהעלותך.

103 ולפניו – פרשת נזירות, "קדוש יהי גוי שער ראשו" (ו, ה) – שבבוה מודגשת מעלתו של יהודי ("נשא את ראשו") שמתבטאת בהקדושה דהשערות, עם היותם טפלים בלבד*.

104 וכוללת גם מעלת התפילה לגבי ברכה סתם (ראה לקו"ת ח"י ע' 38. וש"נ).

* ולהעיר, ששערות וצפרניים הוא סיון לגמר גידול הולד באופן שנעשה ברקיימא (יבמות פ, רע"ב). לאורך ימים ושנים טובות.

אברכם" 105 – שע"ז נעשה כאו"א מישראל "כלי" לכל הברכות הן ברוחניות והן בגשמיות.

וענין זה שייך (לא רק לכהנים, אלא) גם לכאו"א מישראל – שכוללים בו כל פרטי הדרגות דכהנים לויים וישראלים (כמרומז גם בר"ת "כלי" 106) – עי"ז שלומד בתורה (ובפרט בשיעור היומי) פרשת ברכת כהנים, כמארז"ל 107 "כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו", ובמילא נמשכים ונעשים בפועל כל פרטי הענינים שבברכת כהנים.

והשיעור דיום חמישי 108 הוא בענין קרבנות הנשיאים – שבו מודגשת אחדותם של כל נשיאי ישראל, שכולם יחד הביאו "שש עגלות צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשיאים ושור לאחד" 109, כמו במתן-תורה ש"ויחן שם ישראל", "כאיש אחד בלב אחד".

ויש לומר, ש"שש עגלות צב" הם כנגד ששה (ו') סדרי משנה, שמיוסדים על חמשה (ה') חומשי תורה, וצירוף שניהם ו"ה, "והנגלות" 110, ו"ה נגלות 111, שבהם נמשים ומתגלים "הנסתרות לה' אלקינו" 110, י"ה, לאחר וע"י התגלות בחי' י"ה בכל בני, י"ב השבטים (שהביאו "שני עשר בקר"), "שבטי י"ה", ועי"ז נעשה שם הוי' בשלימות ("השם שלם" 112).

ט. ההוראה מכל האמור לעיל בעבודה בפועל:

כבואנו מ"זמן מתן תורתנו" שבו נעשה חידוש בכללות הענין דמ"ת, וניתנים לכאו"א מישראל כחות מחודשים בכל הקשור לקבלת התורה – צריך כאו"א מישראל להוסיף עוד יותר בלימוד התורה, הן נגלה דתורה והן נסתר דתורה (כשם שבמ"ת ה' הגילוי דמעשה מרכבה), עד להוספה באופן של חידוש, ועד לחידוש ממש, "תלמיד ותיק עתיד לחדש", שאף ש"ניתן למשה מסיני" 113, ה"ז חידוש של תלמיד ותיק, ונקרא על שמו, כמו משה 114 (שהתורה נקראת על שמו 115) שקיבל תורה מסיני ומסרה כו' לכאו"א מישראל עד סוף כל

110 נצבים כט, כה.

111 ראה רע"מ פרשתו קנב, רע"ב. לקר"ת פקודי ג, ב. ראה כט, א. ובכ"מ.

112 פרש"י ס"פ בשלח.

113 ראה לקר"ש חי"ט ע' 252. וש"נ.

114 ולהעיר שעד"ז מצינו גם אצל דוד (שמת בעצרת) – "נעים זמירות ישראל" – כמודגש בתפלה הנפלאה שלאחרי אמירת תהלים (שלא מצינו דוגמתה בענין אחר): "שתהא נחשבת לנו אמירת מזמורי תהלים אלו כאילו אמרם דוד מלך ישראל בעצמו".

115 שמור"ד פ"ל, ד. וש"נ.

105 ו, כז.

106 דעת זקנים מבעלי התוס' חוקת יט, יז.

107 ראה תרבא"ר רפ"ח. יל"ש איכה רמז תתלד.

108 להעיר מהשייכות דיום חמישי לענין הברכה (שיום חמישי מתחיל בסיומו של יום הרביעי שבו מדובר ע"ד ברכת כהנים) – שנאמרה בו ברכה לכל החיי* (כתובות ה, א).

109 ז, ג.

* אף שהברכה לאדם היא ביום ששי.

הדרות.

והדגשה מיוחדת בנוגע להוספה בנסתר דתורה (מעשה מרכבה שנתגלה במ"ת) – שצריך להיות (א) באופן של אולפנא (כמודגש באל"ף ד"אנכי") ולימוד בהבנה והשגה, ובאופן ד"כפלים לתושי", "אאלפך חכמה אאלפך בינה", כולל גם (החיבור דחו"ב ע"י ה)דעת, ג' המוחין חב"ד, כמודגש בתורת חסידות חב"ד¹¹⁶ שנתגלתה ונתבארה ע"י רבינו הזקן¹¹⁷, המקבל האמיתי של הבעש"ט, שיום ההילולא שלו בחג השבועות¹¹⁸, וגם (ב) באופן ד"יפוצו מעינותיך חוצה", שע"ז אתי מר דא מלכא משיחא¹¹⁹, דוד – שיום ההילולא שלו בחג השבועות¹²⁰ – מלכא משיחא, בגאולה האמיתית והשלימה, ע"י המשכת וגילוי האל"ף (ד"אנכי", אלופו של עולם) בגלות ("עמו אנכי בצרה"¹²¹), שנעשה מ"גולה" "גאולה"¹²².

ולזה עיר, שבימים אלו נדפס (בהשגחה פרטית) ספר מאמרי חסידות של אדמו"ר האמצעי¹²³ – מיוסד על מאמרי רבינו הזקן (כמצויין גם במראי-מקומות), ובתוספת הסברה באופן ד"רחובות הנהר"¹²⁴.

י. ועוד והוא העיקר – שע"י ההוספה וההתחדשות בלימוד התורה זוכים לחידוש האמיתי במתן-תורה לעתיד לבוא – "תורה חדשה מאתי תצא"¹²⁵, "מאתי" דייקא, שרומז על כל פרטי האותיות מאל"ף עד תי"ו ("מאתי"), וגם כפי שנכללים באות יו"ד ("מאתי") דשם הוי' (כולל גם שם הוי' שב"חלק אלקה ממעל ממש"), וההתחלה באות מ"ם ("מאתי") רומזת על המ"ם¹²⁶ סתומה¹²⁷ דהגאולה האמיתית והשלימה – "לסרבה המשרה"¹²⁸,

(122) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(123) ספר מאמרי אדמו"ר האמצעי דרושי חתונה ח"ב (המור"ל).

(124) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 349. וש"נ.

(125) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(126) ולהעיר מהשייכות למ' יום דמתן-תורה (ע"ד ובדוגמת מ' יום דיצירת הולד), והמשכס ושלמותם במ' שנה עד להכניסה לארץ טובה ורחבה, ארבעים דרגות, שעל ידם באים להשלימות דמתן-תורה.

(127) מכל ד' רוחותי – ע"ד ובדוגמת ענני הכבוד (בפרשת בעלותך (ט, טו ואילך)) שהקיפו את בני" מכל ד' רוחות בצאתם ממצרים, עוד לפני מ"ת*.

(128) ישע"י ט, ה.

(116) ולהעיר גם מהשייכות למשה רבינו ("משה קיבל תורה מסיני"), כיון שספרו העיקרי של רבינו הזקן, תניא קדישא, מיוסד על פסוק מתורת משה, כמ"ש רבינו הזקן בדף-השער: "מיוסד על פסוק כי קרוב אליך הדבר מאד בפין ובלבכך לעשותו" (ג' הענינים דמחשבה דיבור ומעשה).

(117) ולהעיר שענינו מרומז בשמו: "שניאור" – ע"ש "שני אור", האור דתורת הנגלה והאור דתורת הנסתר, ו"זלמן" אותיות לזמן, גדרי העולם (זמן), שבו דוקא ניתנה התורה ("לא בשמים היא"), כמודגש גם בלשון חז"ל "האי יומא דקא גרים", גדר הזמן.

(118) לקו"ת ח"א לב, א.

(119) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

ובכ"מ.

(120) ירושלמי ביצה פ"ב ה"ד. חגיגה פ"ב

ה"ג. ועוד.

(121) תהלים צא, טו.

(* ולהעיר גם מהשייכות להענין דמתן-תורה (יתרו יט, ט. שם, טז).

מ"ם סתומה באמצע התיבה¹²⁹.

ויש להוסיף בהקשר והשייכות דהגאולה לזמן מ"ת — כמרומו במארז"ל
 "הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם", כדאיתא בספרי חסידות פולין¹³⁰
 ש"נמי לכם" בגימטריא "קץ"¹³¹, "קץ הימים" ו"קץ הימין"¹³² דגאולה
 האמיתית והשלימה¹³³, ו"הכל מודים (מסכימים ומתנהגים כן) דבעינן נמי
 לכם", מלשון תפלה ובקשה, כמו "אם תבעינן בעינן"¹³⁴, ועי"ז מביאים את
 הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

וכל זה מודגש ביותר בזמנינו זה — דכיון שכבר "כלו כל הקיצין"¹³⁵,
 הרי בודאי שקץ הגאולה (שהוא סתום, "לכא לפומא לא גליא"¹³⁶) צריך
 להתגלות¹³⁷ ולבוא בפועל בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ויה"ר שיהי' כן בפועל ממש, ותיכף ומיד, כולל גם הרמז ב"מיד", ר"ת
 משה ישראל (הבעש"ט) דוד מלכא משיחא, ו"מראה באצבעו ואומר זה"¹³⁸,
 "הנה זה (משיח) בא"¹³⁹, ויחד עמו באים משה דוד והבעש"ט, ונשיא דורנו
 עמהם, "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁴⁰, ועאכו"כ כל בניי שבדורנו, נשמות
 בגופים, ללא הפסק, ואדרבה, בתוספת חיות¹⁴¹ דנשמה חי' ובריאה בגוף חי
 ובריא.

והשליחות-מצוה שיתנו עתה לכל אחד ואחת מכם לצדקה, תמהר ותזרו
 עוד יותר כל ענינים אלו — "גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה"¹⁴² — גאולה
 האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

(137) עי"ז שמהפכים סתימת הגלות למ"ם
 סתומה דהגאולה, כשם שמהפכים "גולה"
 ל"גאולה" ע"י המשכת אלופו של עולם (כנ"ל
 ס"ט).

(138) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג.

(139) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(140) ישעי' כו, יט.

(141) להעיר מסיפורי החסידים אודות
 הבעש"ט (שאצלו היו כל הענינים "אויף א בעל-
 שם"סקן אופן"), שבאמרו פרשת ציצית* היו
 הציציות מתנענעות כדבר חי שמתנענע (ראה ספר
 דברי שלום פ' תבוא).

(142) ב"ב י"ד, א. וראה תניא פל"ז.

(129) ראה ספר הערכים חב"ד מע' אותיות
 התורה אות מ"ם (ב) ס"ז. וש"נ.

(130) ספר מאמרי מרדכי עמ"ס פסחים
 (להרה"צ כו' הר"ר מרדכי מנדבורנא — סיגעט
 תר"ס).

(131) "נמי" — בגימטריא "ק", ו"לכם" —
 בגימטריא "ץ".

(132) ראה אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ.

(133) וגם פשוטות הפירוש ד"לכם" ("שישמה
 בו במאכל ומשתה") שייך לעתיד לבוא — שהרי גם
 אז תהי' סעודה גשמית (ראה תשובות וביאורים
 קה"ת תשל"ד) ס"א בסופו. וש"נ.

(134) ישעי' כא, יב.

(135) סנהדרין צז, ב.

(136) ראה זו"ח בראשית ח, א. מדרש תהלים
 ט, ב. ועוד.

(* להעיר מהשייכות דציצית על ארבע כנפות
 לקיבוץ גלויות מארבע כנפות הארץ.